

vedení stavby původně zamýšlené a zažádala jen o povolení ke zřízení přehradní stěny v kavárenské místnosti, jež jí byla stavebním úřadem povolena, a že pak zřídila jen tuto přehradní stěnu a mimo to přeměnila dosavadní pissoir v kuchyni tím způsobem, že záchodové zařízení odstranila, položila na cementovou podlahu prkennou podlahu a postavila tam přenosný kuchyňský krb. Ze zjištění toho vyplývá, že žalovaná neprovedla stavební změny, jež měla provést podle úředního povolení, které bylo důvodem pro výpověď, což stačilo k tomu, by žalobě bylo vyhověno. Jsou proto vývody dovolání dovozující větší užitečnost »provedené stavby« proti »stavbě původně projektované« bez všeho právního významu. Poukaz na rozhodnutí č. 11852 sb. n. s. se na souzený případ nehodí již proto, že v případě onom byl starý dům zbořen a na jeho místě provedena novostavba, byť i jiná, než k jaké bylo dáno stavební povolení. V tom, že žalovaná pronajala již místnosti jiným osobám na delší dosud neuplynulý čas, nelze spatřovati objektivní (absolutní) nemožnost plnění (§ 1447 obč. z.).

Čís. 13466.

Použití zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n. nevádí, že se povinný přechodně zdržuje v cizině s úmyslem vrátiti se na své hospodářství, hospodaří-li na jeho pozemcích na jeho účet jeho manželka pro svou výživu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, R II 5/34.)

Občanská záložna vedla exekuci vnucenou dražbou čtvrtlánu, náležejícího vlastnický Janu Ř-ovi, jenž byl toho času v Argentině. Návrh dlužníka, by byl povolen odklad dražby ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n., s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Zákon ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n. povoluje odklad exekuce proti zemědělcům. Zemědělcem ve smyslu tohoto zákona jest, kdo osobně provozuje hospodářství na nemovitostech daných do dražby. Povinná strana osobně na nemovitostech nehospodaří, nýbrž žije t. č. v Argentině a nemovitosti obdělává jeho manželka. Zákon tento nemá na mysli chrániti zemědělce pracujícího v cizině. R e k u r s n í s o u d povolil odklad výkonu dražby. D ů v o d y: V souzeném případě jde o dražbu čtvrtlánu patřícího vlastnický povinné straně, zdržující se sice v Argentině, která však podle potvrzení obecní rady v K. jest zemědělcem a zemědělství je jejím životním povoláním, a jest tudíž povinnou stranu Jana Ř-a považovati za zemědělce ve smyslu § 1 zákona ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Schváliti jest názor rekursního soudu, že povinného jest považovati za zemědělce po rozumu zákona ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n. Zákon tento sám pojem zemědělce nestanoví, proto vycházeti jest z obvyklého pojmu tohoto označení. Podle tohoto pojmu zemědělcem

rozumí se ten, komu podstatným pramenem výživy jeho vlastní a jeho rodiny jest obdělávání půdy ať vlastní nebo najaté na vlastní účet ať prací vlastní nebo členů rodiny nebo zjednanými silami. Tyto znaky jsou i u povinného splněny, ana na jeho pozemcích hospodaří z jeho zmocnění, tedy na jeho účet jeho manželka pro svou výživu. Pobyt povinného v cizině byť delšího trvání není na závadu, by povinný nebyl považován za uvedených okolností za zemědělce tuzemského, an pobyt v cizině jest podle zprávy obecního úřadu v K. přechodný a povinný má úmysl se na své hospodářství vrátiti, čemuž nasvědčuje i to, že tu k jeho správě zanechal manželku.

Čís. 13467.

Ochrana domácího trhu práce (zákon ze dne 13. března 1928, čís. 39 sb. z. a n.).

Služební smlouva, ujednaná s cizincem, není neplatná proto, že si zaměstnavatel neopatřil svolení úřadu k tomu, by zaměstnával cizince.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Dospěl-li odvolací soud ve sporu přes 300 Kč k závěru, že žalobní nárok jest důvodem po právu, měl o žalobní žádosti a o žalobcově odvolání rozhodnouti rozsudkem, nebyl však oprávněn, aby usnesením zrušil rozsudek pracovního soudu a vrátil věc do první stolice k dalšímu jednání a novému rozhodnutí o žalobním nároku.

Uznal-li odvolací soud odchýlně od prvního soudu, že zažalovaný nárok jest po právu, byl povinen vypořádati se s nároky namítanými žalovaným k započtení a řešiti otázku, zda a pokud žalobní nárok započtením vzájemných pohledávek žalovaného zanikl. Tomu nebránilo, že první soud v důsledku svého právního názoru o nich nejednal, stačí, že byly předneseny v řízení před prvním soudem namítány.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1934, R I 221/34.)

Žalovaná, tuzemská akciová společnost, přijala dne 7. října 1931 do svých služeb žalobce, příslušníka říšskoněmeckého, za instruktora a technického ředitele na měsíční plat 5.000 Kč. Podle smlouvy mohla každá strana vypovědět smlouvu vždy 1. listopadu toho kterého roku na čtyři měsíce. Ježto zemský úřad nedal svolení k zaměstnání žalobce v tuzemsku, byl jeho služební poměr dne 29. října 1932 s okamžitou platností zrušen. Žalobou u pracovního soudu domáhal se žalobce na žalované doplatku služného za říjen 1932 a platu za dobu od 1. listopadu 1932 do 28. února 1933. Žalovaná společnost kromě námitek ve věci samé namítla započtením vzájemnou pohledávku na náhradu škody, jež prý jí byla způsobena nesprávnými a neodbornými dispozicemi žalobcovými. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle § 3 zákona ze dne 13. března 1928 čís. 39 sb. z. a n. o ochraně domácího trhu práce jest, kdo chce zaměstnávat cizince, povinen opatřit si k tomu svolení příslušného úřadu. Přestupky tohoto ustanovení se trestají podle § 11 cit. zákona pokutou nebo trestem na svobodě. Bylo proto soukromé právo stran k uzavření služebních smluv s cizinci omezeno v tom směru, že k uzavření služební smlouvy (za-